

Treinreis Zuid Sumatra, van Lubiklinggau naar Palembang

Het is een armetierig stationnetje te Lubiklinggau, een dorpje dat je bereikt als je vanaf Bengkulu 3 uur lang door het Barisan gebergte rijdt. Desalniettemin hangen er in de hal meerdere meterslange whiteboards met non-info. Het enige wat er toe doet tussen al die borden is een handgeschreven a-viertje met de mededeling van de stationsmeester:

de ochtendtrein ('ekonomi') vertrekt om 10.15 en de avondtrein ('business') om 22.15 uur. Meer gebeurt er ook niet voor passagiers op dit station. Wel is er nog goederenvervoer, op het station staan diverse wagons met rubberballen te stinken, verder wordt het spoor gebruikt voor het vervoer van olie, cement en houtskool.

De avondtrein (business) is een stuk comfortabeler maar je reist het hele traject in het donker. Als ik met mijn kaartje van nog geen 2 euro (16.000 rp) voor de ochtendtrein arriveer bij mijn stoel (er is stoelreservering!), ontdek ik dat er deze reis voor mij ook weinig te zien zal zijn: de bovenramen zijn vervangen door 1 cm dik plexiglas en zit vol krassen, is dof. Deze bovenramen hangen naar beneden zodat de onderramen als het ware geblindeerd zijn, alleen kinderen kunnen op hun hoogte door de gewone ruit naar buiten kijken. In de regentijd zullen de bovenramen gesloten zijn, dan valt er dus wel naar buiten te kijken, maar dan zal de regen tegen de ramen er voor zorgen dat er weinig uitzicht is.

Als het niet al te druk is kan je natuurlijk wel uit de deur hangen, überhaupt de beste manier om je op te houden in Indonesische treinen. Wind door je haren, het landschap kan je door niets gehinderd aan je voorbij zien trekken en het is een kick als je over viaducten rijdt en in de dieptes kijkt.

De trein vertrekt precies om 10.15 uur, wonderbaarlijk. Nog vreemder is het als de trein vervolgens na 100 meter stopt. Onbegrijpelijk maar ik begin het door te krijgen als na 20 minuten een colonne van 7 geüniformeerde personen, waarvan slechts een knipper, door mijn wagon trekt. Kaartcontrole. Op het station zelf kunnen ze moeilijk in de gaten houden wie er nog naar binnen glipt, maar even buiten het station dus wel. Een half uur in de hitte, prettig is het niet. De hele reis is het veel stoppen, het wordt dan loeiheet binnen. Naar mate de reis vordert stappen ook steeds meer passagiers in, dikwijls met grote hoeveelheden bagage.

De stukjes door de dorpen zijn leuk, maar die zijn er weinig. Het landschap is groen, groen en groen. Her en der tuinbouw, verder koffie, rubber en palmolieplantages. Voor de rest weinig variatie.

Een paar uur voor aankomst in Palembang stopt onze dieseltrein met 600 passagiers plotseling. Het wachten duurt lang, mensen stappen de trein uit, ik ook en wat blijkt: 200 meter verderop op het spoor staat ook een trein, op ons spoor dus. Deze moet dus eerst achteruit en op en zijspoor zien te geraken. Dit lijkt me een 'bijna-ongeluk', mogelijk hebben we geluk gehad.

De trein heeft geen binnenverlichting zodat als we tunnels doorrijden we enige minuten in het donker zijn. Dat is op zich geen probleem, maar het is namiddag en het begint donker te worden, we zijn nog een uur verwijderd van het eindpunt. Buiten zie je niets, binnen dus ook niets. De bagage in de rekken zie je niet en de medepassagiers met moeite. Wel oplichtende kretek-sigaretten. Overigens is het in de trein supersafe. Er zitten minimaal 102 passagiers in elke wagon (er zijn er 6) en die doen allen niets anders dan elkaar bekijken en vooral ook de 'turis' en alles wat hij bij zich heeft. Ondenkbaar dat er iets weggepakt kan worden zonder dat het gezien kan worden.

Niet alleen wordt het donker, ook wordt het steeds mistiger. Dit blijkt de befaamde bosbrandrook te zijn die Sumatra en haar buurlanden teistert. Het zicht is daardoor minder en je kan het ook ruiken. In de gradatie waarin ik het meemaak prikt het de ogen niet en hoef je ook niet van te hoesten.

Om 18.45 uur glijdt de donkere trein het heldere station van Palembang (Kertapati) binnen. Een vrij groot station en het ziet er redelijk verzorgd uit. Desgewenst kan hiervandaan de aansluitende trein genomen worden naar Bandar Lampung (Tanjungkarang). Tenminste als er nog kaartjes zouden zijn. Op de mededelingenborden zie ik bij de vertrektijden vele malen 'karcis habis' (uitverkocht) genoteerd.

Samenvatting:

De trein is uiterst goedkoop en in bepaalde opzichten prettiger als de bus die er net zo lang overdoet. De trein is echter niet comfortabel, de banken laag, het zicht slecht, het is heel druk en heet in de trein. De nachttrein is sneller en comfortabel.

In tegenstelling tot vele treinen op Java is deze treinreis geen aanrader. Je wordt als witte passagier met ogen en oren helemaal uitgekleded, dit alles is overigens zeer vriendelijk bedoeld. Voor hen die de Indonesische taal willen praktiseren is de trein een goede gelegenheid.

Gegevens:

Route Lubuklinggau-Palembang: 305 kilometer. Stations: TebingTinggi – Lahat – Muara Enim – Prabumulih* –Kertapati.

* Hier vandaan kan je overstappen op de trein Palembang-Bandar Lampung(Tanjungkarang) maar de vraag is of je dan wel een stoel hebt.

Lubiklinggau-Palembang

Ochtendtrein: vertrek 10.15, aankomst ca 19.00 uur.

Avondtrein: vertrek 20.20, aankomst 14.30 uur

Palembang-Lubiklinggau

Ochtendtrein: vertrek 10.00, aankomst ca 18.00 uur.
Avondtrein: vertrek 20.20, aankomst 02.43 uur

Peter Moerbeek, oktober 2004.